

11.10.23

Справа № 522/1869/21
Провадження № 2/522/2335/23

РІШЕННЯ
ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

11 жовтня 2023 року Приморський районний суд м. Одеси в складі:

Головуючого - судді Чернявської Л.М.,

при секретарі судового засідання Купцова С.О.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в залі засідань суду в місті Одесі справу за позовом

Особа_1 до Товариства з обмеженою відповідальністю Особа_2 , Особа_3
про визнання додаткової угоди недійсною,

ВСТАНОВИВ:

01 лютого 2021 року Особа_1 звернулась до Приморського районного суду м. Одеси із позовом до Товариства з обмеженою відповідальністю Особа_2 , Особа_3 у якому просить визнати недійсною додаткову угоду № 1 від 19 липня 2018 року до договору купівлі-продажу майнових прав на об'єкт нерухомого майна №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р. про часткову заміну сторони, укладену між Особа_2 , Особа_1 і Особа_3

В обґрунтування доводів позовних вимог Особа_1 посилається на те, що 15 травня 2018 р. між Особа_2 та Особа_1 укладено договір №1-23-4/32 купівлі-продажу майнових прав на об'єкт нерухомого майна - самостійну однокімнатну квартиру будівельний номер 1-23-4, розташовану на 23 поверсі житлового будинку багатоповерхового житлового комплексу з вбудованими приміщеннями громадського призначення та підземним паркінгом (Номер_1 Жемчужина) за адресою: Одеська область, м. Одеса, Приморський район, вул. Адреса_1 (вул. Адреса_1).

19.07.2018 між ТОВ Особа_2 , Особа_1 та Особа_3 укладено трьохсторонню додаткову угоду № 1 до договору купівлі-продажу майнових прав №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р. Відповідно до пункту 2 вказаної додаткової угоди, Особа_1 передала Особа_3 ½ частину права вимоги за договором купівлі-продажу майнових прав №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р., а останній прийняв ½ частину права вимоги, що належить Особа_1 відповідно до договору купівлі-продажу майнових прав №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р. Умовами пункту 3 додаткової угоди від 19.07.2018 №1 визначено, що розрахунки між Особа_1 та Особа_3 і пов'язані з ними наслідки по оподаткуванню визначаються окремим договором між Особа_1 та Особа_3 , без участі ТОВ Особа_2 .

В обґрунтування підстав для визнання недійсною додаткової угоди від 19.07.2018 №1 Особа_1 зазначає, що сторони не досягли згоди щодо істотних умов додаткової угоди, а саме між Особа_1 та Особа_3 не досягнуто згоди щодо врегулювання розрахунків відповідно до п. 3 додаткової угоди та не укладено окрему угоду про розрахунок за передачу від Особа_1 до Особа_3 ½ частини права вимоги по договору купівлі-продажу майнових прав. У зв'язку із невідповідністю додаткової угоди вимогам ст. 638 ЦК України, а також через те, що набувши ½ частину права вимоги по договору №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р., Особа_3 не здійснював платежів та не виконував обов'язків за договором, Особа_1 просить визнати додаткову угоду від 19.07.2018 №1 недійсною з підстав передбачених ст. ст. 203, 215 ЦК України.

Ухвалою суду від 02 лютого 2021 року відкрито провадження у справі та встановлено загальний порядок розгляду справи.

11 березня 2021 року від представника ТОВ Особа_2 надійшов відзив на позовну заяву, у відповідності до якого просили у задоволенні позову відмовити.

В обґрунтування доводів Особа_2 посилається на те, що на підставі заяви Особа_1 до Особа_2 про надання згоди на передачу прав та обов'язків за договором №1-23-4/32 від 15 травня 2018 р. між ТОВ Особа_2 , Особа_1 та Особа_3 укладено трьохсторонню додаткову угоду № 1 від 19.07.2018 року до договору купівлі-продажу майнових прав №1-23-4/32 від 15 травня 2018 року. Умовами додаткової угоди № 1 від 19.07.2018 сторони домовились, що сума коштів, сплачених Особа_1 за договором №1-23-4/32 від 15 травня 2018 на користь ТОВ Особа_2 у еквіваленті 33365,55 доларів США зараховується як сплата за виконання договірних зобов'язань обома покупцями в рівних частках, розрахунки між Особа_1 та Особа_3 та пов'язані з ними наслідки по оподаткуванню, визначаються окремим договором між ними без участі ТОВ Особа_2 . ТОВ Особа_2 зазначає, що п. 3 додаткової угоди від 19.07.2018 року не містить імперативних вимог щодо укладення окремої угоди про розрахунок між Особа_1 та Особа_3 , вважає, що Особа_1 та Особа_3 досягли згоди щодо усіх істотних умов договору та переконане, що без врегулювання фінансових питань додаткова угода між Особа_1 та Особа_3 взагалі не була б укладена.

ТОВ Особа_2 також зазначає у відзиві, що дотримання вимог ч. 1 ст. 638 ЦК України підтверджується тим, що саме Особа_1 виступила ініціатором укладення додаткової угоди, вносила плату

Приморський районний суд

м.Одеси

Чернявська

*1535*58837435*1*1*

вже після укладення додаткової угоди та після завершення будівництва житлового комплексу підписала акт відповідно до якого ТОВ Особа_2 побудувало і передало в тимчасове користування об'єкт нерухомості – квартиру №233 (будівельний номер) в житловому будинку багатоквартирного будинку багатоповерхового житлового комплексу з вбудованими приміщеннями громадського призначення та підземним паркінгом «Номер_1 Жемчужина» за адресою: м. Одеса, Адреса_1, а Особа_1 і Особа_3 прийняла у рівних частинах, вищевказаний об'єкт нерухомості. У акті прийому передачі від імені Особа_3 за довіреністю розписалась Особа_1

18 травня 2021 року від представника Особа_3 до суду надійшов відзив на позовну заяву, у відповідності до якого зазначено, що Відповідач позов не визнає та просить відмовити у задоволенні позову.

В обґрунтування доводів відзиву представник Особа_3 вказує, що за своєю правовою природою оспорювана додаткова угода є угодою про заміну кредитора у зобов'язанні, яка не відноситься до відплатних угод, а також вказує, що умови оспорюваної угоди надавали Особа_1 та Особа_3 право укласти окрему угоду про розрахунок, але не поклали на сторони такий обов'язок. Вважає, що підписуючи через п'ять місяців після укладення оспорюваної додаткової угоди акт від 31.10.2018 року про прийняття в тимчасове користування квартиру та підписуючи вказаний акт від свого імені та від імені Особа_3 на підставі довіреності, Особа_1 схвалила досягнення згоди щодо істотних умов у додатковій угоді. Заперечуючи проти доводів позовних вимог в часині не здійснення платежів та невиконання обов'язків за договором, представник Особа_3 зазначає, що останній перераховував зі свого банківського рахунку на банківський рахунок Особа_1 грошові кошти, які Особа_1 вносила на рахунок Особа_2 у відповідності до графіку платежів за договором № 1-23-4/32 від 15 травня 2018 р., перерахувавши таким чином 35 290,00 євро., що становить 81% від вартості майнових прав на квартиру.

09 липня 2021 року від представника Позивача до суду надійшли пояснення у відповідності до яких не визнала, що грошові кошти, які надходили на її банківський рахунок призначались для оплати за договором № 1-23-4/32 від 15 травня 2018 р. та зазначає, що грошові кошти, які отримувала від Особа_3 призначались для оплати медичних послуг із пластичної хірургії на суму 472 350 гривень, які Особа_1 замовила у ТОВ

Особа_4 на підставі договору про надання медичних послуг №399 від 19 листопада 2018 року, що підтверджується договором про надання медичних послуг №399 від 19 листопада 2018 року між ТОВ Особа_4 та Особа_1, актом приймання-передачі наданих медичних послуг №399 та копією графіку відвідувань.

05 серпня 2021 року від представника Особа_3 надійшли заперечення у яких не визнав, що грошові кошти, які перераховував Особа_3 на банківський рахунок Особа_1 призначались для оплати медичних послуг із пластичної хірургії та вказує, що Особа_1 не надала розрахункових документів у підтвердження оплати медичних послуг.

Ухвалою суду від 18 жовтня 2021 року витребувано з Адміністрації Державної прикордонної служби України відомості про перетин державного кордону України у період з 19 липня 2018 року по 31 грудня 2020 року громадянином Німеччини Особа_3 витребувано з АТ КБ «Приват Банк» інформацію про надходження грошових коштів на банківський рахунок Особа_1 за допомогою міжнародної системи переводів платежів SWIFT за період з 2018 року по 2020 року, у тому числі інформацію про особу відправника, зазначенням призначення платежу, банк відправника, дату зарахування грошових коштів, суми зарахованих коштів.

29 жовтня 2021 року з Адміністрації Державної прикордонної служби України до суду надійшли відомості про перетин державного кордону України у період з 19 липня 2018 року по 31 грудня 2020 року громадянином Німеччини Особа_3

16 листопада 2021 року від АТ КБ «Приват Банк» надійшла до суду витребувана інформації стосовно надходження грошових коштів на банківський рахунок Особа_1 за допомогою міжнародної системи переводів платежів SWIFT за період з 2018 року по 2020 року, у тому числі інформацію про особу відправника, зазначенням призначення платежу, банк відправника, дату зарахування грошових коштів, суми зарахованих коштів.

Ухвалою суду від 30 листопада 2021 року закрито підготовче провадження по справі та призначено справу до слухання по суті.

Розгляд справи неодноразово відкладався з підстав процесуальної поведінки сторін по справі, які надавали обґрунтовані заяви про відкладення розгляду справи.

В судове засідання 11 жовтня 2023 року сторони не з'явились, сповіщались належним чином.

Суд вважає, що були створені всі умови для реалізації прав осіб на доступ до правосуддя, та приймаючи до уваги, що сторони, будучи повідомленими про дату та час розгляду справи в суді, не з'являються, суд оцінює таку поведінку сторін по справі як небажання особисто прийняти участь в розгляді справи в суді.

Вказане узгоджується з рішенням Європейського суду з прав людини від 08.11.2005 року у справі «Смірнов проти України», відповідно до якого в силу вимог ч.1 ст.6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, обов'язок швидкого здійснення правосуддя покладається, в першу чергу, на відповідні державні судові органи. Розумність тривалості судового провадження оцінюється в залежності від обставин справи та з огляду на складність справи, поведінки сторін, предмету спору. Нездатність суду ефективно протидіяти недобросовісно створюваним учасниками справи перепонам для руху справи, є порушенням ч.1 ст.6 даної Конвенції.

В своїх рішеннях Європейський суд також наголошує, що сторона, яка задіяна в ході судового розгляду, зобов'язана з розумним інтервалом сама цікавитись провадженням у її справі, добросовісно користуватися

належними їй процесуальними правами та неухильно виконувати процесуальні обов'язки.

Верховний Суд у постанові від 01.10.2020 у справі № 361/8331/18 зазначив про те, що якщо учасники судового процесу не з'явилися в судові засідання, а суд вважає, що наявних у справі матеріалів достатньо для розгляду справи та ухвалення законного і обґрунтованого рішення, не відкладаючи розгляду справи, він може вирішити спір по суті. Основною умовою відкладення розгляду справи є не відсутність у судовому засіданні сторін, а неможливість вирішення спору у відповідному судовому засіданні.

У зв'язку з вищевикладеним та з врахуванням того, що справа перебуває в провадженні суду з 01 лютого 2021 року, ухвалою суду від 30 листопада 2021 року закрито підготовче провадження по справі та призначено справу до слухання по суті, суд дійшов висновку про можливість розгляду справи за відсутності Позивача та Відповідачів за наявними в матеріалах справи доказами.

Враховуючи положення ч. 2 ст.247 ЦПК України фіксування судового процесу за допомогою звукозаписувального технічного засобу, з огляду на неявку всіх учасників справи, не здійснювалось.

Дослідивши обставини і факти на які посилаються сторони та перевіривши їх доказами, суд дійшов висновків про наступне.

15.05.2018 року між ТОВ Особа_2 та Особа_1 укладено договір № 1-23-4/32 купівлі-продажу майнових прав на об'єкт нерухомого майна.

Згідно п. 1.2 Договору цей Договір регулює відносини між Сторонами з приводу купівлі-продажу майнових прав на квартиру, що розташована в житловому будинку багатоповерхового житлового комплексу з вбудованими приміщеннями громадського призначення та підземним паркінгом (XXXXX Жемчужина) за адресою: Одеська область, м. Одеса, Приморський район, вул. Адреса_1 (вул. Адреса_1).

Згідно п. 5.2 Договору сума Договору сплачується у гривні, еквівалентом 65103,50 доларів США за курсом міжбанку до долара США за минулий день.

Пунктом 5.4. Договору визначено, що сплата суми Договору здійснюється Покупцем Продавцю поетапно у наступному порядку: на момент підписання Договору сплачено еквівалент 2040,81 доларів США; до 08.06.2018 еквівалент 20745,42; до 20.08.2018 еквівалент 10579,32 доларів США; до 20.11.2018 еквівалент 10579,32 доларів США; до 20.02.2019 еквівалент 10579,32 доларів США; до 20.05.2019 еквівалент 10579,31 доларів США.

Згідно п. 8.7. Договору Покупець має право передати свої права й обов'язки за Договором іншим особам лише за згодою Продавця з відповідним переоформленням.

Судом встановлено, що Особа_1 звернулась до ТОВ Особа_2 із заявою у якій просила згоди на передачу прав та обов'язків належних Особа_1 відповідно до Договору № 1-23-1/32 купівлі-продажу майнових прав на об'єкт нерухомого майна від 15.05.2018 р. на користь Особа_2 в рівних частках.

19.07.2018 року між ТОВ Особа_2 , Особа_1 та Особа_3 укладено додаткову угод № 1 до Договору.

Відповідно пункту 1 Додаткової угоди по домовленості Сторін з моменту підписання даної Додаткової угоди до Договору Особа_1 передає ½ частину права вимоги до Договору Особа_3 , а останній приймає ½ частину права вимоги, що належить Особа_1 відповідно до Договору. Сторони домовились про те, що Особа_3 , беручи ½ частину прав по Договору купівлі-продажу майнових прав на об'єкт нерухомого майна згоден і приймає всі умови Договору і зобов'язується їх виконувати нарівні з Особа_1

Відповідно до п. 2 Додаткової угоди сума сплачена Особа_1 ТОВ Особа_2 згідно з умовами Договору у еквіваленті 33365,55 доларів США зараховуються як оплата за виконання договірних зобов'язань Особа_1 в рівних частках.

Пунктом 3 Додаткової угоди визначено, що розрахунки між Особа_1 та Особа_3 і пов'язані з ними наслідки по оподаткуванню визначаються окремим договором між Особа_1 та Особа_3 без участі ТОВ Особа_2

Судом встановлено, що згідно акту приймання-передачі в тимчасове користування від 31.10.2018 року, який підписано ТОВ Особа_2 , з одного боку і Особа_1 від свого імені та від імені Особа_3 за довіреністю, з іншого боку, ТОВ Особа_2 передало, а Особа_1 та Особа_3 прийняли в рівних частках об'єкт нерухомості – квартиру № 233(будівельний №1-23-4).

Судом встановлено, що згідно інформації АТ КБ «ПриватБанк» на запит суду про надходження грошових коштів на банківський рахунок Особа_1 за допомогою системи переводів SWIFT за період 2018 р. по 2020 р. від імені Особа_3 на ім'я Особа_1 поступили наступні платежі: від 11.07.2018 на суму 1490 євро, від 31.05.2018 на суму 8230 євро, від 25.07.2018 на суму 190 євро, від 05.06.2018 на суму 16890 євро, від 02.08.2018 на суму 1490 євро, від 02.07.2019 на суму 7000 євро.

Судом встановлено, що згідно інформації Адміністрації Держприкордонслужби на запит суду щодо перетинання державного кордону України громадянином Німеччини Особа_3 , у період з 19.07.2018 року по 31.12.2020 року: 22.07.2018 року виїхав з України; 18.08.2018 року в'їхав в Україну; 18.08.2018 року виїхав з України.

Судом встановлено, що згідно довідки, яку ТОВ Особа_2 видало на підтвердження виконання умов договору вих. №2/03-21 від 04.03.2021 року: платником за Договором у період з 15.05.2018 по 22.11.2018 року вказано Особа_1 ; платником за Договором у період з 20.02.2019 по 22.02.2019 вказано Особа_1 та Особа_3

Згідно із частиною першою статті 202 ЦК України правочином є дія особи, спрямована на набуття, зміну або припинення цивільних прав та обов'язків. Дво- чи багатостороннім правочином є погоджена дія двох або

Приморський районний суд
м.Одеси

Чернявська

*1535*58837435*1*1*

більше сторін (частина четверта цієї ж статті).

Відповідно до статті 203 ЦК України зміст правочину не може суперечити цьому Кодексу, іншим актам цивільного законодавства, а також інтересам держави і суспільства, його моральним засадам. Особа, яка вчиняє правочин, повинна мати необхідний обсяг цивільної дієздатності. Волевиявлення учасника правочину має бути вільним і відповідати його внутрішній волі. Правочин має вчинятися у формі, встановленій законом. Правочин має бути спрямований на реальне настання правових наслідків, що обумовлені ним. Правочин, що вчиняється батьками (усиновлювачами), не може суперечити правам та інтересам їхніх малолітніх, неповнолітніх чи непрацездатних дітей.

Згідно із частиною другою статті 207 ЦК України правочин вважається таким, що вчинений у письмовій формі, якщо він підписаний його стороною (сторонами).

Відповідно до статті 215 ЦК України підставою недійсності правочину є недодержання в момент вчинення правочину стороною (сторонами) вимог, які встановлені частинами першою-третьою, п'ятою та шостою статті 203 цього Кодексу. Недійсним є правочин, якщо його недійсність встановлена законом (нікчемний правочин). У цьому разі визнання такого правочину недійсним судом не вимагається. У випадках, встановлених цим Кодексом, нікчемний правочин може бути визнаний судом дійсним. Якщо недійсність правочину прямо не встановлена законом, але одна із сторін або інша заінтересована особа заперечує його дійсність на підставах, встановлених законом, такий правочин може бути визнаний судом недійсним (оспорюваний правочин).

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 512 ЦК України кредитор у зобов'язанні може бути замінений іншою особою внаслідок передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги).

В силу ст. 514 ЦК України до нового кредитора переходять права первісного кредитора у зобов'язанні в обсязі і на умовах, що існували на момент переходу цих прав, якщо інше не встановлено договором або законом.

Статтею 638 ЦК України визначено, що договір є укладеним, якщо сторони в належній формі досягли згоди з усіх істотних умов договору. Істотними умовами договору є умови про предмет договору, умови, що визначені законом як істотні або є необхідними для договорів даного виду, а також усі ті умови, щодо яких за заявою хоча б однієї із сторін має бути досягнуто згоди.

У постанові від 16 березня 2021 року у справі № 906/1174/18, провадження № 12-1гс21 Верховний Суд зробив висновок, що відповідно до пункту 1 частини першої статті 512 ЦК України відступлення права вимоги (цесія) має наслідком заміну кредитора у зобов'язанні (первісного кредитора) іншою особою (новим кредитором). Відступлення права вимоги може здійснюватися на виконання різних зобов'язальних договорів. Велика Палата Верховного Суду вже звертала увагу, що відступлення права вимоги може відбуватися, зокрема, на підставі договору купівлі-продажу, дарування, міни.

Відповідно до правових висновків у постанові Великої Палати Верховного Суду від 08 серпня 2023 року у справі № 910/19199/21 (провадження № 12-45гс22) норми про правочини та сторони зобов'язання належать до різних інститутів цивільного права. Норми статей 512-514 ЦК України, встановлюючи підстави заміни кредитора у зобов'язанні, зокрема передання ним своїх прав іншій особі за правочином (відступлення права вимоги), не визначають вимог до змісту правочину про заміну кредитора.

У постанові від 20 травня 2019 року по справі № 752/1183/16-ц, Верховний Суду зробив висновки, що відступлення права вимоги (цесія) за суттю означає договірну передачу зобов'язальних вимог первісного кредитора новому кредитору. Відступлення права вимоги відбувається шляхом укладення договору між первісним кредитором та новим кредитором. Договір відступлення права вимоги може бути як безоплатним, так і оплатним.

У постанові від 07 червня 2021 року у справі № 648/3596/19, провадження № 61-12225св20 Верховний Суд зробив висновки, якщо право вимоги відступається за плату (так званий продаж боргів), то сторони у відповідному договорі мають визначити ціну продажу цього майнового права. Можлива різниця між вартістю права вимоги та ціною його продажу може бути обумовлена ліквідністю цього майнового права та сама по собі (за відсутності інших ознак) не свідчить про наявність фінансової послуги, яка надається новим кредитором попередньому.

Виходячи із наведеного, суд приходять до висновків що укладена між ТОВ Особа_2, Особа_1 та Особа_3 додаткова угода № 1 від 19.07.2018 року між до Договору за якою Особа_1 передає, а Особа_3 приймає ½ частину права вимоги до Договору, за своєю правовою природою є безоплатним договором про відступлення прав вимоги.

Також Велика Палата Верховного Суду зазначила у постанові від 08 серпня 2023 року у справі № 910/19199/21 (провадження № 12-45гс22), що вади предмету договору, у тому числі його відсутність у продавця, не можуть впливати на дійсність договору. Це правило застосовується до всіх договірних зобов'язань. Наприклад, не впливає на дійсність договору невиконання продавцем свого обов'язку передання товару покупцеві, оскільки цей товар не було продавцю поставлено своєчасно; відсутність у виконавця робіт належного досвіду для виконання роботи, про яку домовились сторони, тощо.

Виходячи із наведеного суд приходять до висновків, що неукладення між Особа_1 та Особа_3 окремої угоди про розрахунок та обставини виконання або невиконання Особа_3 своїх прав та обов'язків за Договором після набуття права вимоги на ½ частину за Договором не входить до предмету доказування оскільки на впливає на дійсність спірної додаткової угоди.

У постанові Великої Палати Верховного Суду від 16 червня 2020 року у справі № 145/2047/16-ц (провадження № 14-499 цс 19) зазначила, що якщо сторони не досягли згоди з усіх істотних умов, такий договір є неукладеним, тобто таким, що не відбувся, а наведені в ньому умови не є такими, що регулюють спірні відносини. Правочин, який не вчинено (договір, який не укладено), не може бути визнаний недійсним. Наслідки недійсності

правочину також не застосовуються до правочину, який не вчинено.

Відповідно до статті 204 ЦК України правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним. Зазначена норма кореспондує частинам другій, третій статті 215 ЦК України, висвітлює різницю між нікчемним і оспорюваним правочином і не застосовується до правочинів, які не відбулися, бо є невчиненими. Разом із тим Велика Палата Верховного Суду констатує, що у випадку оспорювання самого факту укладення правочину, такий факт може бути спростований не шляхом подання окремого позову про недійсність правочину, а під час вирішення спору про захист права, яке позивач вважає порушеним шляхом викладення відповідного висновку про неукладеність спірних договорів у мотивувальній частині судового рішення.

Правових підстав для визнання недійсною додаткової угода від 19.07.2018 року № 1 судом не встановлено.

Перевіривши умови додаткової угода від 19.07.2018 № 1, суд встановив, що ТОВ Особа_2, Особа_1 та Особа_3 досягли всіх істотних умов, які є необхідними для договорів про відступлення права вимоги, а саме – умов щодо порядку, строків та обсягу прав і обов'язків за основним договором, які передаються від Особа_1 до Особа_3

Судом встановлено, що після укладення додаткової угоди від 19.07.2018 № 1 Особа_1 вчиняла юридично значущі дії, а саме вносила чергові платежі за основним договором та підписувала акт прийому-передачі об'єкту нерухомого майна від свого імені та від імені Особа_3 за довіреністю, чим схвалили права та обов'язки, що виникли з додаткової угоди № 1 від 19.07.2018, що виключає, як визнання недійсною оспорюваної угоди, так і визнання її неукладеною.

Європейський суд з прав людини (далі – ЄСПЛ) вказав, що пункт перший статті 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод зобов'язує суди давати обґрунтування своїх рішень, але це не може сприйматися як вимога надавати детальну відповідь на кожен аргумент. Межі цього обов'язку можуть бути різними, залежно від характеру рішення. Крім того, необхідно брати до уваги, між іншим, різноманітність аргументів, які сторона може представити в суд, та відмінності, які існують у державах-учасниках, з огляду на положення законодавства, традиції, юридичні висновки, викладення та формулювання рішень. Таким чином, питання, чи виконав суд свій обов'язок щодо подання обґрунтування, що впливає зі статті 6 Конвенції, може бути визначено тільки у світлі конкретних обставин справи (пункт 23 рішення ЄСПЛ від 18 липня 2006 року у справі «Проніна проти України»).

У зв'язку з вищевикладеним, суд дійшов висновку про відсутність підстав для задоволення позовних вимог Особа_1 до Товариства з обмеженою відповідальністю Особа_2, Особа_3 про визнання додаткової угоди недійсною, а відтак залишає їх без задоволення.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 81, 89, 141, 223, 247, 258-259, 263-265, 268, 354 ЦПК України, суд,

ВИРІШИВ:

У задоволенні позовних вимог Особа_1 до Товариства з обмеженою відповідальністю Особа_2, Особа_3 визнання додаткової угоди недійсною – відмовити.

Учасники справи, а також особи, які не брали участі у справі, якщо суд вирішив питання про їхні права, свободи, інтереси та (або) обов'язки, мають право оскаржити в апеляційному порядку рішення суду повністю або частково.

Апеляційна скарга на рішення суду подається протягом тридцяти днів з дня його складення.

Учасник справи, якому рішення не було вручене у день його складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому рішення суду.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Повний текст рішення суду складено 16 жовтня 2023 року.

Суддя

Чернявська Л.М.

Приморський районний суд
м.Одеси

Чернявська

*1535*58837435*1*1*

Судове рішення проширо прономеровано
Скріплено гербовою печаткою.
Всього в копії 3 арк..

Вірно

Суддя

Секретар

...пробитину також не застосовується до правонаступників, якщо інше встановлено
Відповідно до статті 304 ЦК України переважно з правових актів, якщо інше встановлено
якщо він не встановив судом підлягання. Згідно з нормою конституції України (статті 115 ЦК України, статті 116 ЦК України) між іншими і основоположними принципами до правосуддя
які не відбулися, це є певним чином. Разом із тим Верховний Суд констатує, що у випадку
основання самого факту укладення правових актів може бути спростовано не шляхом подання
окремого позову про недійсність правових актів, а під час вирішення спору про захист права, яке пов'язане
порядком шляхом викладення відповідного висновку про недійсність спірних правових актів у
решті судового рішення.

Примам підстава для встановлення недійсності додаткової угоди від 19.07.2018 року № 1-уд/18/2018
Примам підстава для встановлення недійсності додаткової угоди від 19.07.2018 № 1-уд/18/2018
"Казор-Камініня",
Висновок Т.В. та Шифердекер Майке дозволити всім сторонам угоди, які є необхідними для розв'язання
спору, згідно з принципом справедливості, з огляду на те, що угода є дійсною, а не формальною, а
договором, який розкривається від Васильєво Т.В. до Шифердекер Майке.
Судом встановлено, що після укладення додаткової угоди від 19.07.2018 № 1-уд/18/2018, вчиненої
порядком знавчої, це є саме аналогією, оскільки угода є дійсною, а не формальною, а
передачі об'єкту нерухомого майна від свого імені та від імені Шифердекер Майке за довіреністю, яка є дійсною,
права та інтереси в додатковій угоді № 1 від 19.07.2018, що викликає, як встановлено, недійсною
оспорюванню її недійсності.

Висновок Т.В. та Шифердекер Майке дозволити всім сторонам угоди, які є необхідними для розв'язання
спору, згідно з принципом справедливості, з огляду на те, що угода є дійсною, а не формальною, а
договором, який розкривається від Васильєво Т.В. до Шифердекер Майке.
Судом встановлено, що після укладення додаткової угоди від 19.07.2018 № 1-уд/18/2018, вчиненої
порядком знавчої, це є саме аналогією, оскільки угода є дійсною, а не формальною, а
передачі об'єкту нерухомого майна від свого імені та від імені Шифердекер Майке за довіреністю, яка є дійсною,
права та інтереси в додатковій угоді № 1 від 19.07.2018, що викликає, як встановлено, недійсною
оспорюванню її недійсності.

Висновок Т.В. та Шифердекер Майке дозволити всім сторонам угоди, які є необхідними для розв'язання
спору, згідно з принципом справедливості, з огляду на те, що угода є дійсною, а не формальною, а
договором, який розкривається від Васильєво Т.В. до Шифердекер Майке.
Судом встановлено, що після укладення додаткової угоди від 19.07.2018 № 1-уд/18/2018, вчиненої
порядком знавчої, це є саме аналогією, оскільки угода є дійсною, а не формальною, а
передачі об'єкту нерухомого майна від свого імені та від імені Шифердекер Майке за довіреністю, яка є дійсною,
права та інтереси в додатковій угоді № 1 від 19.07.2018, що викликає, як встановлено, недійсною
оспорюванню її недійсності.

Висновок Т.В. та Шифердекер Майке дозволити всім сторонам угоди, які є необхідними для розв'язання
спору, згідно з принципом справедливості, з огляду на те, що угода є дійсною, а не формальною, а
договором, який розкривається від Васильєво Т.В. до Шифердекер Майке.
Судом встановлено, що після укладення додаткової угоди від 19.07.2018 № 1-уд/18/2018, вчиненої
порядком знавчої, це є саме аналогією, оскільки угода є дійсною, а не формальною, а
передачі об'єкту нерухомого майна від свого імені та від імені Шифердекер Майке за довіреністю, яка є дійсною,
права та інтереси в додатковій угоді № 1 від 19.07.2018, що викликає, як встановлено, недійсною
оспорюванню її недійсності.